

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: F. Š.
bytem ...
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2017, č. j. KUZL/33709/2017, sp. zn. KUSP/33709/2017/DOP/Pe,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce je **p o v i n e n** uhradit žalovanému náhradu nákladů řízení spočívající v cestovním vynaloženém na cestu pověřeného zaměstnance k jednání soudu dne 12. 3. 2019 ve výši **243 Kč**, a to ve lhůtě do **30 dnů** od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2017, č. j. KUZL/33709/2017, sp. zn. KUSP/33709/2017/DOP/Pe (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravních a správních agend ze dne 30. 3. 2017, č. j. MUUH-DSA/5919/2017/UrbP, sp. zn. Spis/1431/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o přešupek) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. H., RZ:, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 11. 9. 2016 v 15:50 hod. v obci Ostrožská Nová Ves, na místní komunikaci za železničním přejezdem před mostem přes potok Petříkovec neustanovený řidič jím provozovaného vozidla nenechal při stání vozidla volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Tím porušil ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu. Toto porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a na základě řádně zjištěného skutkového stavu.
3. V této souvislosti žalovaný poukázal zejména na fotografie místa spáchání jednání majícího znaky přestupku, na kterých je spolehlivě zdokumentováno, že bylo vozidlo žalobce neznámým řidičem zaparkováno tak, že nebyl ponechán volný alespoň jeden jízdní pruh pro každý směr jízdy, čímž došlo k porušení povinnosti podle ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu. S ohledem na skutečnost, že porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu a totožnost řidiče nebyla zjištěna, byly podle žalovaného splněny všechny zákonné podmínky k tomu, aby byl žalobce jako provozovatel vozidla uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Pokuta byla žalobci uložena v polovině zákonného rozpětí při zohlednění nemalé závažnosti správního deliktu, neboť došlo jednáním neznámého řidiče k ohrožení plynulosti silničního provozu.

III. Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přestože již v době rozhodování prvostupňového správního orgánu neexistoval, neboť byl novelou

zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Údajné protiprávní jednání žalobce proto musí být posouzeno v dalším řízení, a to při zohlednění toho, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), stanovuje širší práva obviněného a kratší dobu zániku odpovědnosti za přestupek.

5. Kromě toho žalobce považoval prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože nebylo ve výroku dostatečně specifikováno, jaká zákonná povinnost provozovatele vozidla byla porušena, neboť ust. § 10 zákona o silničním provozu obsahuje více odstavců, které stanovují odlišné právní povinnosti. Pokud se pak jedná o právní normu s blanketní dispozicí, musí být ve výroku uveden odkaz na ustanovení právního předpisu stanovující primární právní povinnost, která měla být řidičem vozidla porušena.
6. Dále žalobce namítal, že bylo znakem přestupku provozovatele vozidla v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 rovněž zavinění, což mělo být v jeho prospěch zohledněno. V této souvislosti doplnil, že nelze vycházet z čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., neboť stanovuje účinnost daného právního předpisu od 1. 7. 2017 v rozporu s pravidly pro publikaci právních předpisů a legisvakancí lhůtou stanovenou zákonem. Žalobce pak údajný správní delikt nezavinil, protože nemohl porušení pravidel silničního provozu řidičem vozidla předejít.
7. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán rozhodoval o sankci (dnes správní trest) nezákonně, neboť ve výroku uvedl pouze odkaz na nerelevantní ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, které stanovuje rozmezí pokuty za přestupky, nikoliv správní delikty. Výrok prvostupňového rozhodnutí je proto nepřezkoumatelný. Současně žalobce brojil proti tomu, že nebyl ve výroku obsažen odkaz na ust. § 44 nového přestupkového zákona, podle kterého je správní orgán povinen z úřední povinnosti posuzovat, zda nejsou dány důvody pro mimořádné snížení pokuty. Žalovaný nicméně rozhodoval, jako by daný právní institut vůbec neexistoval, přestože jeho úvahy při uložení pokuty a okolnosti případu nasvědčují tomu, že by byly podmínky pro mimořádné snížení pokuty splněny. Pokud se pak jedná o správním orgánem použitý pojem nemalé závažnosti správního deliktu, je podle názoru žalobce nesrozumitelný.
8. Nezákonnost výroku prvostupňového rozhodnutí pak žalobce spatřoval také v tom, že nebylo dostatečně vymezeno místo údajného protiprávního jednání řidiče, přestože za tímto účelem mohl být uveden údaj v podobě názvu ulice, čísla pozemní komunikace nebo přilehlé nemovitosti apod. V této souvislosti žalobce doplnil, že neurčitost vymezení místa spáchání jednání majícího znaky přestupku má v kontextu nejasnosti pořízené fotodokumentace za následek, že nelze ověřit, zda bylo na daném místě stání vozidla dopravním značením povoleno či nikoliv.
9. Závěrem žalobce a jeho právní zástupce vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o námitku absence odkazu na ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, žalovaný k tomu uvedl, že je dané ustanovení citováno v odůvodnění rozhodnutí, přičemž je z ostatních skutečností uvedených ve výroku zřejmé, jaká povinnost provozovatele vozidla byla porušena. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s námitkou zániku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť došlo nabytím účinnosti nového přestupkového zákona pouze ke změně terminologie. Pozdější právní úprava pak není pro žalobce příznivější, přičemž k prekluzi odpovědnosti za správní delikt s odkazem na ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona nedošlo.
10. Pokud se jedná o námitku nezákonnosti stanovení dřívější účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., ve vztahu k otázce zavinění, žalovaný uvedl, že není kompetentní k tomu, aby proces přijetí zákona a správnost stanovení data jeho účinnosti posuzoval. K namítané absenci uvedení ustanovení rozhodných pro stanovení druhu a výše uložené sankce (dnes správní trest) ve výroku prvostupňového rozhodnutí pak žalovaný doplnil, že je odkaz na § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu z hlediska přezkoumatelnosti dostačující. Podle názoru žalovaného nelze souhlasit s žalobcem, že se za den rozhodování správního orgánu považuje den, kdy rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce pak nenaplnil ani jednu ze zákonných podmínek stanovených proto, aby mohla být pokuta s odkazem na ust. § 44 nového přestupkového zákona snížena pod spodní hranici stanovenou zákonem. Pojem nemalé závažnosti byl blíže upřesněn v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný poukázal na omezení plynulosti silničního provozu.
11. V reakci na námitku nedostatečného vymezení místa spáchání jednání majícího znaky přestupku pak žalovaný ke svému vyjádření přiložil veřejně dostupný mapový podklad (dostupný na www.mapy.cz), ve kterém vyznačil polohu mostu a železničního přejezdu, na které bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí odkazováno. K tomu doplnil, že není v dané věci přesné označení místa zastavení vozidla nezbytné, neboť byla porušena obecná povinnost řidiče spočívající v neponechání alespoň jednoho volného pruhu v šířce nejméně 3 metry pro každý směr jízdy. Místní podmínky navíc lepší specifikaci místa spáchání jednání majícího znaky přestupku neumožňovaly. V tomto kontextu pak žalovaný doplnil, že nepodložené a účelové tvrzení žalobce o umístění dopravního značení není s ohledem na druh a povahu přestupku relevantní. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

12. Na základě oznámení přestupku, výpisu karty vozidla a pořízené fotodokumentace byl žalobce jako provozovatel vozidla dne 11. 10. 2016 prvostupňovým správním orgánem vyzván k tomu, aby uhradil určenou částku nebo sdělil totožnost řidiče vozidla. Žalobce reagoval sdělením ze dne 21. 10. 2016, ve kterém jako řidiče označil pana A. K. . Na základě předvolání k podání vysvětlení pak K. zaslal prvostupňovému správnímu orgánu dne 25. 11. 2016 vyjádření, ve kterém uvedl, že byl v rozhodnou dobu řidičem vozidla, ale na daném místě zaparkoval na pokyn provozovatele. Na další předvolání k podání vysvětlení nereagoval, protože bylo řízení o přestupku usnesením odloženo a žalobce byl příkazem ze dne 25. 1. 2017 uznán vinným ze spáchání přestupku

provozovatele vozidla, vůči němuž podal prostřednictvím zmocněnce, s.r.o. odpor.

13. Z toho důvodu bylo nařízeno ústní jednání na den 22. 3. 2017, během kterého bylo provedeno dokazování obsahem správního spisu. Žalobce se k jednání ani v zastoupení nedostavil. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž se žalobce prostřednictvím zmocněnce blanketně odvolal. Jelikož žalobce na výzvu žalovaného k doplnění odvolání nereagoval, bylo vydáno napadené rozhodnutí.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

14. Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 12. 3. 2019, a to v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, který se téhož dne těsně před jednáním písemně omluvil.
15. Po zahájení jednání soud přistoupil k přednesu obsahu procesních návrhů. Zástupce žalovaného se v tomto ohledu odkázal na obsah vyjádření k žalobě, přičemž zdůraznil, že bylo místo spáchání jednání majícího znaky přestupku vymezeno dostatečně určitým způsobem a výše pokuty odpovídala okolnostem případu. Následně krajský soud přistoupil k rekapitulaci obsahu správního a soudního spisu. Poté byl k návrhu zástupce žalovaného proveden důkaz tiskovou sestavou pořízenou z veřejného mapového portálu mapy.cz, která byla přiložena k vyjádření k žalobě (č. l. 32 soudního spisu) a na které je zachyceno místo, kde mělo vozidlo žalobce stát v rozporu se zákonem. Jelikož nebyly vzneseny žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečného návrhu ve věci ze strany zástupce žalovaného krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
17. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Žaloba **není důvodná**.
19. Pokud se jedná o námitku žalobce, že byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který však již v době rozhodování žalovaného neexistoval, krajský soud se s tímto názorem neztotožňuje. Nabytím účinnosti nového přestupkového zákona a souvisejících právních předpisů (183/2017 Sb.) dne 1. 7. 2017 totiž nedošlo k tomu, že by jednání žalobce přestalo být protiprávní a sankcionovatelné. Naopak lze pouhým srovnáním dikce ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu před a po příslušné novele dospět k závěru, že došlo pouze ke změně terminologie, neboť je dále postihován nikoliv správní delikt právnické nebo fyzické osoby, ale přestupek provozovatele vozidla. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s

ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona, pokud prvostupňové rozhodnutí přezkoumával podle právní úpravy platné a účinné v době spáchání správního deliktu (dnes přestupku), neboť pozdější právní úprava nebyla pro žalobce příznivější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

20. K tomu krajský soud dodává, že by k zániku odpovědnosti za protiprávní jednání žalobce nedošlo ani podle nové právní úpravy, neboť je v ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona ve vztahu k zániku odpovědnosti za přestupky a správní delikty spáchané před nabytím jeho účinnosti stanoveno, že: „...*Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ V nyní posuzované věci se tak jedná pouze o dvouletou subjektivní a čtyřletou objektivní lhůtu pro zahájení řízení podle ust. § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ve znění do 18. 9. 2016, která byla ze strany správních orgánů dodržena.
21. Za důvodnou poté krajský soud nepovažoval ani námitku, že znakem správního deliktu nepodnikající fyzické osoby podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v době od 1. 7. do 13. 7. 2017 bylo zavinění. V tomto ohledu je podle názoru krajského soudu rozhodný čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., kterým byla účinnost daného právního předpisu výslovně stanovena již ode dne 1. 7. 2017. Jak bylo ostatně v žalobě uvedeno, může zákonodárce podle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, výjimečně stanovit oproti obecné legisvakanční lhůtě 15 dnů dřívější počátek účinnosti právního předpisu (nejdříve dnem vyhlášení), pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem.
22. Tento postup byl ze strany zákonodárce ve vztahu ke stanovení dřívější účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. odůvodněn potřebou novelizace obrovského korpusu právního řádu v kontextu nabytí účinnosti nového přestupkového zákona, jak vyplývá rovněž z úvah navrhovatele obsažených v důvodové zprávě k zákonu (srov. sněmovní tisk Poslanecké sněmovny PČR, č. 929/0, 2016, zvláštní část - k části dvě stě padesáté první – účinnost). K této námitce se navíc v minulosti opakovaně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, přičemž ji nepovažoval za důvodnou, resp. odůvodňující uplatnění zásady retroaktivity in mitius (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 – 39, a ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47).
23. Dále žalobce namítal, nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně konkretizováno, která právní povinnost podle ust. § 10 zákona o silničním provozu měla být porušena. V tomto ohledu je třeba přisvědčit žalobci v tom, že dané ustanovení obsahuje několik odstavců, stanovujících různé povinnosti provozovatele vozidla. V nyní posuzované věci nicméně prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobce porušil povinnost spočívající v tom, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. V podstatě tak doslovně citoval ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, na který bylo výslovně odkázáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

24. Kromě toho bylo ve výroku upřesněno, že se neznámý řidič dopustil protiprávního jednání tím, že nenechal při stání vozidla volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 metry pro každý směr jízdy, čímž porušil ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnil znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Takové vymezení je podle názoru krajského soudu zcela srozumitelné a dostačující, na čemž nemůže nic změnit ani žalobcem odkazovaná judikatura, která je na nyní posuzovanou věc nepřiléhavá, neboť nelze ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu považovat za normu s blanketní dispozicí.
25. Krajský soud se dále neztotožnil ani s argumentací žalobce, že není z výroku prvostupňového rozhodnutí zřejmé, podle kterých ustanovení bylo o pokutě rozhodováno a zda byla uložena na spodní nebo horní hranici zákonného rozpětí. V tomto ohledu je nutné připomenout, že se druh a výše sankce (dnes správní trest) ukládá podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání přestupku či dříve správního deliktu, pakliže není pozdější právní úprava pro obviněného příznivější.
26. V nyní posuzované věci byla prvostupňovým správním orgánem uložena pokuta podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 18. 9. 2016, který stanovil: *„Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“* S ohledem na skutečnost, že mělo ze strany neznámého řidiče vozidla dojít k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo prvostupňovým správním orgánem ve výroku rozhodnutí dále odkázáno na ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož znění zákona, který v rozhodné době stanovoval zákonné rozmezí pokuty 1 500 – 2 500 Kč. Tato právní úprava pak zůstala ke dni vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí nezměněna, protože tak byl postup správních orgánů plně v souladu s ust. § 2 odst. 6 nového přestupkového zákona.
27. Žalobce poté zákonnost výše uložené pokuty zpochybňoval rovněž s odkazem na skutečnost, že žalovaný nepřihlédl k možnosti aplikace institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona. V tomto ohledu dává krajský soud žalobci částečně za pravdu v tom, že se jedná o právní úpravu, která je pro něj příznivější. Je pak povinností správního orgánu, aby z úřední povinnosti posoudil, zda jsou podmínky pro uplatnění daného právního institutu naplněny či nikoliv. Na druhou stranu nelze dospět k závěru, že by příslušný správní orgán musel v každém případě zdůvodňovat, proč kvůli nesplnění zákonem stanových podmínek k mimořádnému snížení pokuty nepřistoupil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45). K tomu je vhodné doplnit, že byla pokuta v nyní posuzované věci uložena v polovině zákonné sazby, což považoval žalovaný za přiměřené, resp. odpovídající okolnostem případu a závažnosti jednání majícího znaky přestupku. Nebyl tedy žádný důvod k tomu, aby bylo ust. § 44 nového přestupkového zákona ve výroku uvedeno, neboť podle něj nebylo o sankci (správním trestu) rozhodováno.
28. Krajský soud pak ve vztahu k argumentaci žalobce dodává, že je třeba považovat možnost snížení pokuty pod spodní hranici zákonného rozpětí podle ust. § 44 odst. 1 písm. a) nového přestupkového zákona za mimořádný institut, jehož aplikaci automaticky neodůvodňuje absence přitěžujících okolností, jejichž výskyt je u daného

druhu protiprávního jednání z podstaty věci limitován. Skutečnost, že žalobce spáchal správní delikt provozovatele vozidla pouze na principu objektivní odpovědnosti nelze bez dalšího považovat za relevantní důvody pro mimořádné snížení pokuty, ale za jeden ze zákonných znaků dané skutkové podstaty. V řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů podle ust. § 44 odst. 1 nového přestupkového zákona.

29. Nelze se pak ztotožnit ani s názorem žalobce, že použití pojmu „nemalá závažnost“ v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo nesrozumitelné. Předně je třeba připomenout, že právní úprava v oblasti přestupkového práva neobsahuje žádnou definici či klasifikaci závažnosti přestupkového jednání (srov. § 38 nového přestupkového zákona), což znamená, že musí být z hlediska intenzity a jejího slovního vyjádření správním orgánem vždy hodnocena v kontextu individuálních okolností případu. Přestože se pak krajský soud částečně ztotožňuje s názorem žalobce, že se mohl prvostupňový správní orgán v rámci svých úvah o společenské škodlivosti a výši uložené sankce touto otázkou podrobněji zabývat, byly tyto nedostatky v souladu se zásadou jednoty správního řízení odstraněny v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný výslovně v této souvislosti poukázal na ohrožení plynulosti silničního provozu (k jednotě správního řízení srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
30. Toliko nad rámec nosných důvodů tohoto rozsudku krajský soud podotýká, že je mu z jeho jiné rozhodovací činnosti situace v místě spáchání deliktního jednání žalobce dobře známa. V blízkosti tzv. Ostrožských jezer dochází k porušování pravidel silničního provozu v souvislosti s rekreačním využíváním těchto nádrží (porušování pravidel zastavení a stání, zákazu vjezdu atd). Žalobce je tedy jednou z mnoha osob, která se v souvislosti s příjezdem motorovým vozidlem do blízkosti této lokality dopustila protiprávního jednání. Tím spíše je tato situace známa i správním orgánům, které ve věci rozhodovaly, přičemž je zcela zřejmé, že tu i z pohledu zásady prevence nebylo místo pro úvahy o mimořádném snížení uložené pokuty.
31. Pokud se pak jedná o námitku nedostatečného vymezení místa spáchání jednání majícího znaky přestupku, ani tu nepovažoval krajský soud za důvodnou. Prvostupňový správní orgán totiž v tomto ohledu ve výroku rozhodnutí uvedl, že neznámý řidič porušil ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, „*neboť dne 11. 9. 2016 v 15:50 hod. v obci Ostrožská Nová Ves, na místní komunikaci za železničním přejezdem před mostem přes potok Petříkovec...nenechal při stání vozidla volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy.*“ K tomu krajský soud dodává, že je třeba přezkoumatelnost popisu skutku vždy posuzovat podle individuálních okolností případu, přičemž došlo v nyní projednávané věci ke spáchání jednání mající znaky přestupku neznámým řidičem v místě, jehož přesnější konkretizace je podstatně ztížena, neboť se jedná o oblast bez husté zástavby a dalších pozemních komunikací. Poloha železničního přejezdu a mostu přes potok Petříkovec, která byla za tímto účelem prvostupňovým správním orgánem použita, pak jednoznačně vyplývá z veřejně dostupného mapového podkladu (dostupný na www.mapy.cz), který byl proveden při ústním jednání před soudem k návrhu žalovaného jako důkaz a který spekulaci žalobce o zaměnitelnosti popisu skutku přesvědčivě vyvrací. Podle názoru krajského soudu byl proto skutek ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezen z hlediska místa,

času a způsobu spáchání dostatečně nezaměnitelným způsobem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73).

32. V této souvislosti pak nelze přisvědčit ani argumentaci žalobce, že mělo být podle tvrzení řidiče stání na daném místě dopravní značkou povoleno. Předně je třeba připomenout, že se měl neznámý řidič dopustit jednání majícího znaky přestupku porušením ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, tedy tím, že nenechal při stání vozidla volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Jedná se tak o druh přestupkového jednání, který nespočívá v porušení konkrétního dopravního značení, ale povinnosti řidiče vztahující se na jakoukoliv pozemní komunikaci. Z fotodokumentace založené ve správním spisu je pak podle názoru krajského soudu pouhým okem seznatelné, že nebyla v důsledku stání vozidla zákonem požadovaná šířka a průjezdnost vozovky zajištěna. Žalobce navíc nespecifikoval, jaká dopravní značka měla být v místě umístěna. Jedná se z jeho strany o obecné a ničím nepodložené tvrzení, které navíc poprvé uplatnil až v žalobě proti napadenému rozhodnutí, což svědčí o jeho účelovosti.
33. Závěrem krajský soud uvádí, že nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně souvisejícího požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí, je již běžnou součástí žalob podávaných Mgr. Václavem Voříškem. S ohledem na tuto skutečnost krajský soud pouze odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený například v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 – 44: *„Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahladí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahladí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“*

VIII. Závěr a náklady řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný požadoval náhradu účelně vynaložených nákladů za cestu pověřeného zaměstnance k soudnímu jednání a zpět do sídla správního orgánu ve výši 243 Kč, což do soudního spisu následně doložil kopií jízdenek zakoupených v rámci autobusové dopravy (Zlín-Brno-Zlín).
36. Přestože správním orgánům podle ustálené judikatury náhrada nákladů řízení nad rámec jejich běžné činnosti obecně nenáleží, krajský soud návrhu žalovaného vyhověl. Účast pověřeného zaměstnance žalovaného na ústním jednání před soudem spojená s dopravou ze vzdáleného sídla správního orgánu byla totiž důsledkem toho, že žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil, přestože se k němu osobně ani v zastoupení nedostavil. Omluvu jeho právního zástupce doručenou krajskému soudu až v den konání ústního jednání bez uvedení relevantního důvodu nelze považovat za řádnou a včasnou.
37. Celkem je tedy žalobce povinen žalovanému na náhradě nákladů řízení uhradit částku 243 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. března 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

